

οὐδ' εἶχε τι πλέον τὸ ἀνθρώπινον. Ἀγαλμα τοῦ Φειδίου, ἢ μᾶλλον ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ, ἐγκλείει πύρινον καρδίαν, καὶ διατυπῶσα διὰ τῆς μελωδικῆς αὐτῆς φωνῆς τὰς μυχιαιτάτας αὐτῆς ἐκφάνσεις, μεταηροῦ τοὺς ἀκροατὰς εἰς τὰς σφαίρας τῆς ἀθανάτου γέφυρας.

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

ΑΠΕΘΑΝΕΝ ΕΥΤΥΧΗΣ

Ε μάτια φλογερά, με χέρια παγωμένα τοῦ ἔγραψε Ποῦ εὔρε τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα;

Τοῦ ἔγραψε· ναί. Ὁ θάνατός της εἶναι βέβαιος· βήχει τὸ πτωχὸ τῆς στήθος ἐσχίζεται καὶ πτύει οἶμα. Ὁ ἀποθάνη.

Ποσὸν θὰ ζήσῃ ἀκόμη; κανεὶς δὲν τὸ ξεύρει· ἀλλὰ ἡ ἰδία συλλογίζεται, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ζήσῃ καὶ ν' ἀποθάνῃ εὐτυχῆς.

Τὸν ἡγάπησεν ἀσθενῆς. Δὲν περιέφερε τὰ ὀνειρά της εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς αἰθούσας. Ἐδῶ μέσα εἰς τὴν λευκὴν παρθενικὴν κλίνην της.

Εἶνε ὁ ἰατρός της, νεαρὸς ἐπιστήμιων, ὁ ὁποῖος με ἀπελπισίαν παρακολουθεῖ τὸ πρῶτον ἀνθρώπινον πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἀποθνήσκει ὑπὸ τὴν ὀχι ἀδέξιον, ἀλλ' ἐντελῶς ἀνεπαρκῆ τῆς ἐπιστήμης του θεραπεΐαν.

Προσπαθεῖ νὰ τὴν κάμῃ νὰ πονῇ ὀλιγώτερον.

Τῆς φέρει ἄνθη. τῆς φέρει βιβλία, τὰ ὁποῖα τῆς ἀναγινώσκει με τὴν εὐχον φωνὴν του· διορθώνει τὸ προσκεφάλαιό της, τὴν ἀποκοιμίζει, τὴν ἐξυπνᾷ, καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τῆς δώσῃ ζωὴν. Θέλει νὰ καταστήσῃ εὐτυχεῖς τὰς τελευταίας ἡμέρας της.

Κ' ἐκεῖνη με τὰς δεκαεῖς ἀνοίξεις τῆς ἡλικίας της καὶ με τὸν παγετῶδῃ χειμῶνα τοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος ἐπτερύγισε τριγύρω της, τὸν ἡγάπησε με ἔρωτα.

Καὶ ἡ εὐτυχία, τὸ πολῦτιμον αὐτὸ ἄνθος, τὸ ὁποῖον δὲν φυτρώνει εἰς ἐδάφη καλλιεργημένα, ἐθαλλεν ὁλόκαμπρος περὶ τὴν κλίνην τῆς ἀσθενούς, μέσα εἰς τὸ νοσοκομεῖον Ἑπταπυργίου, ἔπου ἐνοσηλεύετο ἡ πτωχὴ ὄρφανή. Ὁ ἰατρός παρηκολούθει με ἀγάπην τὸ ἔργον του.

Ἐγνώριζε τὰ βήματα τοῦ ἱατροῦ καὶ ἡ κορδία της ἐπαλλε παλμούς, οἱ ὁποῖοι ἐκλόνιζον τὸ στήθος της τὸ ἀσθενικόν.

Ἐκεῖνος τῆς ὠμίλει διὰ τὴν οἰκογένειάν του, ἡ ὁποία ἦτο μακρυὰ εἰς τὰ βῆθη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, διὰ τὰ παιδικὰ του ἔτη, διὰ τὴν πατρίδα του τὴν ἐξενόφωνον, ἀλλ' Ἑλληνικωτάτην, διὰ τὰς ἐλπίδας του ὡς ἀνθρώπου καὶ ὡς πατρίτου. Τῆς ἐδείκνυε φιλίαν ἀληθινήν.

Μέσα εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ τὴν πατρίδα, ἔλεγε πῶς εἶναι πρόθυμος νὰ χύσῃ τὸ αἷμα του δι' ἐκείνην καὶ ἡ μικρὰ ἀσθενὴς ἐσυλλογίζετο—τὴν ἀγαπᾷ, ὅπως τὸν ἀγαπᾷ... ἀπαράλλακτα.

Ἐκεῖνη ἐσυλλογίζετο τὴν ὑπέρτα της, ἡ ὁποία ἀπέθανε φθισική, καὶ τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος ἐπνίγη στὴν Μαύρην θάλασσαν. Τὸν ἐνεθυμείτο,

ὅταν ἤρχετο ἀπὸ τὰ ταξείδια, βράδου, πρωί, μεσάνυκτα, πῶς ἡ χαρὰ ἐπτερύγισε εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ ἔπειτα πῶς ἡ χαρὰ ἐσδυνε πόλιν με τὸ ταξείδι τῶν θαλασσινῶν.

Μὰ τώρα δὲν τῆς ἐφθάναν τῆς Ἑλλῆς αὐταὶ αἱ συνδιαλέξεις· τῆς ἐφαίνοντο ψυχραὶ ἤθελεν ἐκείνη νὰ τῆς ἐμιλῇ ὅπως ὠμίλουν οἱ ἥρωες τῶν διηγημάτων ποῦ τῆς ἀνεγίνωσκεν.

Καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ. Καὶ τί δὲν ἔγραψεν; Ὅλην τὴν ἐποποιίαν τοῦ ἔρωτός της καὶ ἐσημείωνε συχνά:—Ἐγὼ μπορῶ νὰ καυχήθω πῶς θὰ σὰς ἀγαπῶ δι' ὅλης τῆς ζωῆς μου. Δὲν θὰ διαψευσθῶ, ἀφοῦ μοῦ μένουσι ἡμέραι ἢ μῆνες διὰ νὰ ζήσω. Μὰ ἤθελα ἔτη Μόθουσίλεια, βουναὶ προσκόμματα, πειρασμούς, σίδηρον πυρός, διὰ νὰ τὰ ὑπερπηθίσω ὅλα καὶ νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι σὰς ἀγαπῶ.

Ἐπειτα ἔγραψεν ὅτι τῆς ἐπιφυλάττεται μία μεγάλη εὐτυχία, τὴν ὁποῖαν δὲν ἀπῆλαυσεν ἡ μήτηρ της. Ὁ ἀποθάνῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ σδεννυμένον βλέμμα της, θ' ἀναπαυθῇ εἰς τὸ ἀγαπητὸν πρόσωπόν του.

Καὶ ἀφοῦ τὸ ἔγραψε, παρεκάλεσε τὴν γράϊαν νοσοκόμον νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν ἱατρόν.

Ἦρχισε νὰ τὴν βασιλίζῃ ἀγωνία φοβερά! Ὑπελόγιζε τὰ δευτερόλεπτα.

Ἀ... τώρα τοῦ τὸ δίδει, τώρα τὸ διαδίδει, τώρα κλαίει, τώρα τρέχει νὰ μοῦ πῇ πῶς με ἀγαπᾷ, νὰ με σφίγῃ στὸ στήθος του.

Τώρα... διατί δὲν ἔρχεται...

Ἦρχισε νὰ βήχῃ καὶ τῆς ἤλθε νέα αἰμοπτυσία.

Ἀ ναί... Ὅτι ἐσκέφθη:—«Ἄ τὴν ἀχάριστη! θέλει καὶ ἔρωτα, ἀφοῦ τῆς ἐδεῖα τόσῃν εὐσπλαγχνικὴν καλωσύνην», Ἀχ, ναί, οἶκτον ἐμπνέει!... Τί πικρὸ νὰ ἐμπνέῃ κανεὶς οἶκτον. » Κλαίει, κλαίει, ἔρχεται ἡ νοσοκόμος καὶ ἀφοῦ τὴν παρετήρησε τρέχει εἰς τὸν ἱατρόν φοδισμένη.

Ὁ ἀργίατρος τὸν ὁποῖον συναντᾷ κατὰ τὴν πρῶτον, ἔρχεται. Ἐκεῖνη τὸν βλέπει καὶ λιποθυμεῖ.

—Ἀχ! εἶχε δίκην συλλογίζεται. Εἶχε δίκην. Δὲν θέλει πλέον νὰ με περιποιεῖται ἐκεῖνος. Τοῦ ἐφάνη τόσον τερατώδες... ἴσως καὶ νὰ ἐφοδῇθῃ γιὰ τὴν ὑγίαν του, ὁ ἀνθρωπος.

Εὐπνᾷ καὶ δὲν βλέπει τὰ ἄνθη τὰ νωπὰ στὸ ποτήρι της, βλέπει στὴν καθέκλα τὴν νοσοκόμον. Στὴν καθέκλα, ποῦ ἄλλοτε ἐκάθητο ἐκεῖνος.

Πῶς πονεῖ... Σικώνεται, ὥθεϊ τὴν νοσοκόμον με δύναμιν ἀπίστευτον καὶ λέγει με φωνὴν ἀγρίαν.

—Τί ὥρα ἔδωκες τὸ γράμμα;

Ἐκεῖνη εὐπνᾷ, τεντώνεται νυστάγμενη, χασμάται, ἐνῶ τὴν κατέτρωγε τῆς ἀσθενούς τὸ βλέμμα, ἐρευνᾷ τὸ μέγα θυλάκιόν της, καὶ λέγει μισοσκοτισμένη.

—Ἐδῶ εἶνε· ἔχρασς νὰ τὸ δώκω. Τὸ δίνω τώρα ποῦ θὰ ἔλθῃ ὁ ἱατρός. Τώρα βγήκε μιά στιγμή νὰ σοῦ ἐτοιμάσῃ τὸ ἱατρικόν καὶ ἔρχεται. Νά, σοῦ ἔφερε καὶ λουλούδια. Πρέπει νὰ ἔτρεξε μακρυὰ γιὰ νὰ τὰ εὔρῃ.

Ἀρπάζει τὸ γράμμα, τὸ σκίζει, καίει εἰς τὸ κηρίον τὰ τεμάχιά του καὶ χαμογελᾷ εὐτυχῆς, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀναπαύονται στὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἐκεῖνος τῆς ἐσύναιε.

Ζωή Ἀλμέιδα.

Φωτογρ. Κ. Κόνσολα.

Ζαΐρα Γ. Θεοτόκη.

Φωτογρ. Κ. Βίριγκερ.

Ματθίλδη Viscardi (Τὸ γένος Ἡ. Γέροντα)

Φωτογρ. Κ. Κόνσολα.

Φαΐδη Ν. Κοντοπούλου.

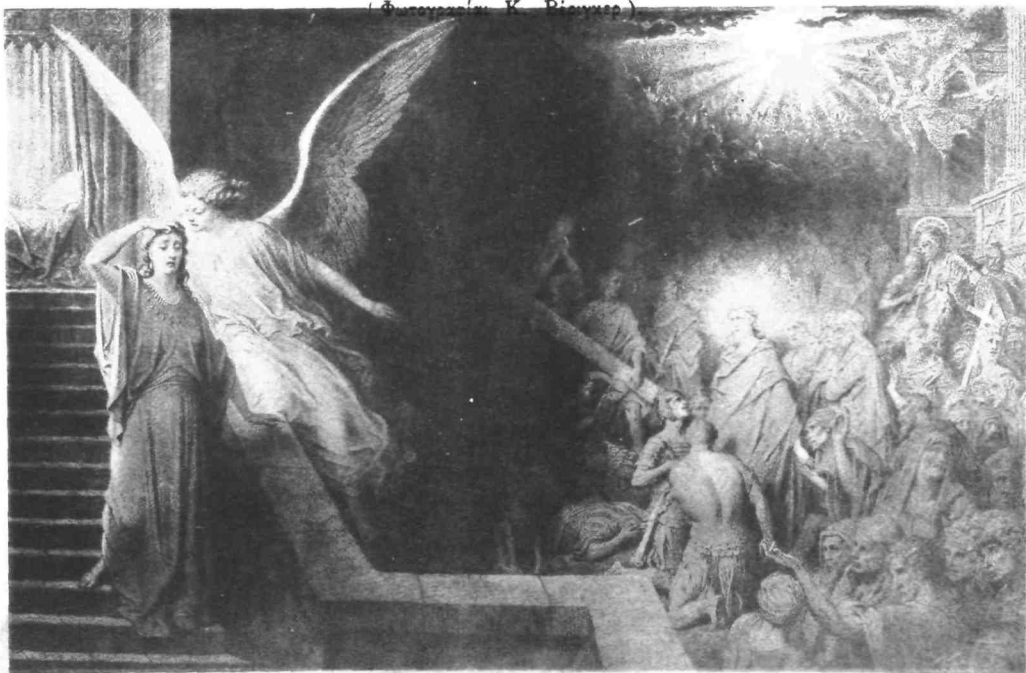

Σοφία Σκανδαλίδου.

(Φωτογρ. Κ. Βίριγκερ)

Βαλερία Haus (Τὸ γένος Ε. Τσίλλερ)

G. DORÉ.

Πρὸ τοῦ Πιλάτου.

ΕΝ ΤΩ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΩ ΠΙΣΗΣ

Τί βάρος ἀφροέθη ἀπὸ τὸ στήθος της... τί βάρος!!
— Πῶς εἶσαι, Ἑλλη; καλλίτερα; τί ἔπαθες
παιδί μου; ποῖς σ' ἐπίκρανε; Ὑποφέρεις;

— Τώρα ὄχι. Εἶμαι εὐτυχής τώρα. Ἀχ τί εὐτυ-
χία, δὲν ἔγασα τὴν ἐκτίμησίν σας, ναί; δὲν τὴν
ἔχουσα. Μοῦ δίδετε τὸ χέρι σας.

Ἐκράτησε τὴν χεῖρα τοῦ ἱατροῦ μέσα εἰς τὰς
φλογισμένας χεῖρας της, τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη
της, ἔστεφανώθη μὲ τὰ ἄνθη ποῦ τῆς ἔφερεν ὁ
ἱατρός καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων της
ψιθυρίζουσα

— Θεέ μου, τί εὐτυχής ποῦ εἶμαι;
Ἀπεκοιμήθη διὰ νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ πλέον καὶ ὁ
ἱατρός μὲ ὕψος ἀνθρώπου θριαυδεύοντος, ἀνέκραξε.

— Ἀπέθανεν εὐτυχής. Αὐτὸ δὲν ἦτο ἔργον τῆς
ἐπιστήμης. ἦτο ἰδικόν μου ἔργον.

Κατέπιν ἔκλαυσε πικρὰ ἔχρσε μίαν φίλην.
Ἄλλ' ἡ εὐτυχία της, ἡ-ο ἄρα γε ἔργον ἰδικόν του;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟ ΤΑΣ "ΑΤΘΙΔΑΣ,"

I

Ζωή Ἀμέδρα.

Ὡς σὴν ἀμυλοφάνταχτην ἡλιόπλαστη ἐμμορφία σου
Πόσω ταῖρά! ἡ ἀφροσύνη τοῦ πόθου ἡ γλυκὰδα
καὶ τῶν ὀνείρων ἡ ὀκνία εἰς τὴν λευκὴν θεωρίαν σου
καὶ ἡ γλυκὴ καὶ ἀνέγγιχτη τῆς παρθενίας ἀγνάδα!

"ὦ! σὴν βασιλικὴν αὐτὴ ἐμμορφία σου τὴν οὐράνια
Ποῦ πένθος τότοι' ὀλόμαντρο νέφος τὴν στεφανώνει
Πόσω τυριάζει τοῖδ' ἀνὰ τοῦ ἐβδόμου ἡ περηφάνια
Ποῦ κιάτ' ὅσα πειδὶ ψυλὰ τὸ μέτωπο σηκώνει!

Ναὶ—ρίφη αἰθέρια τοῦ λευκοῦ τοῦ Ἀστεως, ποῦ μοιάζει
Κάθε γλυκὸ σου ἀνάδεμμα ποῦ τόσῳ συναρπάζει.
Σὰ μουσικὴ Βαγρερικὴ—ναί! ἡ τριανταφυλλιά σου
καὶ δροσοστάλαχ' ὅλη σου ποῦ ὁ ριονιὺς τὴν φλέγει
θὰ μαραινόταν σὺν χαρᾷ τὸν ἥλιο, καὶ ἡ ματιά σου
τίποτε πειδὶ δὲ θάλεγε ἀπ' ὅσα τώρα λέγει.

II

Σοφία Σκανδαλίδου.

Ὡς γέλοιό σου ὡς μαγιάτικη ἀστράφτει ἀνατολὴ
Ὡς καὶ σὴν ὀλόχαρη ὅλη σου ποῦ λάμπουν ἡ δροσιεὶς
Τριανταφυλλένιες καὶ γλυκιεὶς ἀνοίγουν ἐμμορφίαις
καὶ ὡς τὴν περτάμορφην ἥω προβάλλεις ντροπαλῇ.

Μὰ μέσα στοὺς θαμπωτικοὺς τοὺς ἥλιους τῶν ματιῶν
Μιὰν ἄλλην ἀπονήχτην ὅλην ἀγρυπνὴν γοητῶ
καὶ μέσα στῆς ἀσάλευτης γαλήνης τὸ βοθρὸν
Κάποια γοργόνα στὰ ἄδυτα τῶν ἔκτων τῶν βαθύων.

καὶ σὴν ὀλόλαμπρη χαρὰ τοῦ ἀγνίου σου ὀνείρου
Κάποια νεφέλη ὀλόχρυση καὶ διάφανη προβάλλει
Μὲ τὴ μορφή σου, ἀφροπλάστη νεράϊδα τοῦ Φαλήρου!
καὶ ἀπ' τὸν πλανήτη μας περῶ μὰρξοθυμένα κάλλη
Σὰν ἄγγελος μελάγχρολος, λευκὸς τοῦ Παραδείσου
καὶ μοιάζει οὐράνια ἔκστασι, καὶ μοιάζει τῇ ψυχῇ σου!

III

M. Viscardi.

Ὡς ποὺ τὰ μαῦρα μάτια σου χτυπᾷ ἡ ὁμορφία σου
Ὡς Σὰ λιόπυρο θαμπωτικὸ, καὶ ἡ φλογερὴ σου ρεῖσθ'·
Κέῃ δὲ τὴν ἀνάλαφρη γαλᾶζα φορεσιά σου
Σὰν ὀρεσνία δροσπλάστη προβάλλεις πρώτη πρώτη!

Λυών ἡ λαχτάρα ἡ καθε μιά μπρὸς στὰ σκληρὰ σου κάλλη
Ποῦ ἀγαλματόνουν τὴν λευκὴν αὐτὴ κορμιοστασιά σου!
καὶ ὅσοι δὲ ἰδοῦν δὲ φθοροῦν στὸν κόσμο μοῖραν ἄλλη
Ἄλλὰ τὴ γῆν ὅπου πατοῦν τὰ πόδια τὰ χυτὰ σου!

Δὲν εἶσ' ἐσὺ καίμι' ἀγρὴ νεράϊδα φαντασμένη
Ξέρη δὲν εἶσ' ἐσὺ σὴ γῆ καὶ ὀνειρογεννημένη,
Ὡς ἡλιοστάλαχτη ἐμμορφία καὶ ζωτανὸ λουλοῦδι
Ποῦ μᾶς μεθάει τὸ μῦρό σου καὶ τὸ γλυκὸ σου ἀγέρι,
Ποῦ ἀκόμα καὶ ζωγραφιστὴ δὲν ἔχεις ἄλλη ταῖρι,
Κιόπου ἐσὺ τῶν τραγουδιῶν σου πρᾶπει τὸ τραγοῦδι.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΝΗΣ

... Ἄλλ' οἶφνης ὁ ὀφθαλμὸς μένει ἀκίνη-
τος, μυστηριωδῶς πῶς καὶ παρὰ θέλησιν προση-
λούμενος ἐπὶ πυρακτώσεως πενθίμου καὶ τρο-
μακτικῆς θέας. Εἶναι δὲ αὕτη ἡ περίφημος τοι-
χογραφία τοῦ διασήμευ Φλωρεντίνου ζωγράφου,
γλύπτου, ἀρχιτέκτονος καὶ ποιητοῦ Ἀνδρέου
Ὁρκάνια, κατὰ τὴν ἸΔ' ἑκατονταετηρίδα ἀμυ-
σαντος, ἡ γ' ὡστὴ τῷ ὀνόματι:

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Παρίστησιν αὕτη τὸν Θάνατον περωτόν, ἀγ-
κιστροειδεῖς πόδας ἔχοντα, κρατοῦντα δρέπανον
καὶ περιβεβλημένον θώρακα σιδηροῦν. Χαμὰ δὲ
καίται σωρεία πτωμάτων ἀνθρώπων ὅτινες ἀπώλε-
σαν τὴν ζωὴν ὑπὸ τοῦ ἀναλήτου δρεπάνου βληθέν-
τες· πλείστοι δὲ τούτων, ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν αὐτῶν
σημείων τε καὶ γνωρισμάτων, δεικνύουσι τὴν
κοινωνικὴν τάξιν εἰς ἣν ἀνήκουσιν. Ἀντιθέτως
δὲ πρὸς τὴν ἀπαισίαν ταύτην θέαν φαίνεται κη-
πος τερπνός, ἐνθα τῶν χρόνων ἐκείνων ἄρχοντες
καὶ δεσποῖναι φαιδρῶς ἀναστρέφονται, ἐτι δὲ καὶ
ἐρωτικῶς, ὡς ὑποδεικνύουσι δύο ἱστάμενοι ἐρω-
τιδεῖς. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ ἄρχων τῆς
Λούκιης, ὁ περιώνυμος γιβελλίνος πολέμαρχος
Καστρούκκιος-Καστρακάνης, ἔχων ἐν τῇ πυγμῇ
ἱέρακα, κατὰ τὸ κρατοῦν τὸν αἰῶνα ἐκεῖνον ἔθος·
ἐκ δὲ τῶν καθημένων παρ' αὐτῷ δεσποινῶν εἶναι
καὶ ἡ Διάλτα, σύζυγος τοῦ ἐκ Πιστωρίας Φι-
λίππου Τέδικου, προδόσαντος, ὡς λέγουσι, τὴν πα-
τρίδα αὐτοῦ ἵνα κατοστήσῃ ἄρχοντα αὐτῆς τὸν
Καστρούκκιον. Πρὸς τὸν εὐθυμον καὶ ἐρωτικόν
τοῦτον ὄμιλον στρέφεται ἀκριβῶς ὁ Θάνατος,
ἀπαξιῶν τὰς ἱεσίας πληθύνους δυστυχῶν τινῶν
ἀναπῆρων καὶ ἐπαιτῶν, μάτην ἐπικαλουμένων τὸ
δρέπανον αὐτοῦ. Ἄλλην ὥραϊαν ἀντίθεσιν παρου-
σιάζει ὁμήγουρις ἐπιφανῶν ὑποκαίμενων, μεταβαι-
νόντων εἰς θήραν ἐν ἐξῆλλῳ χαρᾷ καὶ προσκρούον-
των καθ' ὁδὸν πρὸς τρία πτώματα βασιλέων· τὸ
μὲν εἶναι τυμπανιαῖον, τὸ δὲ ἐν ἀποσυνθέσει καὶ
τὸ τρίτον σκελετῶδες. Ἐκεῖ δὲ ὅσιός τις ἀσκη-
τῆς, Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος, ὡς ὑποθέτουσι, δει-
κνύει αὐτοῖς πόσον εὐκόλος εἶναι ἡ ἀπὸ τῆς ζωῆς
εἰς τὸν Θάνατον μετάβασις, ἐνῷ τέσσαρες μο-
ναχοὶ φαίνονται ἄνωθεν τῆς εἰκόνης θεωροῦντες
τὸν θάνατον μετὰ ψυχικῆς ἡρεμίας. Καὶ λήγει
τὸ μῦρσιμον ὄραμα διὰ τινος ἐπεισοδίου, ὅπερ
πολὺ ἔχει σήμερον τὸ κωμικόν, οὐχὶ ὅμως καὶ
τότε, ἐποχὴν πίστεως καὶ φόβου: λήγει διὰ τῆς
ἀρπαγῆς ἀγίων τινῶν καλογραφίων, αἱ ἀρπάζουσιν
εἰσερχθεῖς δαίμονες. Ἀλλὰ διατί ἄρα γε ἡ φρι-
κώδης καὶ σπαραξικάρδιος αὕτη θέα; νὰ ἐρριψεν
ὁ ζωγράφος τὰς ἀγίας καλογραφίας εἰς τὰς ἀγκά-
λας τῶν δαιμόνων ἐκ πνεύματος ἐκδοκίσεως, διότι
αἱ καλογραφίαι ἐκ πολλῆς ἀγιότητος δὲν ἔστερξαν